

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **M. K.**
bytem X
zastoupen advokátem JUDr. Radkem Bechyně
sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného** ze dne 23. 4. 2019, č. j. 120316/2019/KUSK-OLPPŘ/KLU, sp. zn. SZ_20316/2019/KUSK/2,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou a doručenou soudu dne 2. 7. 2020, domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“). Na napadeném rozhodnutí uvedený rok „2019“ je zjevnou

chybou v psaní, když má být uvedeno „2020“. Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Rakovník, odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 29. 7. 2019, č. j. MURA/36875/2019, sp. zn. OD01/16926/2019/Gurbo r 371 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z vědomě nedbalostního spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném do 30. 6. 2020 (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se dopustil tím, že dne 8. 3. 2019, v 10:51 hodin, mu byla jako řidiči motorového vozidla tovární značky M. L., registrační značky X, na pozemní komunikaci č. I/6, ul. Karlovarská, v obci Řevničov, ve směru jízdy na Prahu, u domu č. p. 225, silničním laserovým rychloměrem MicroDigiCam LTI, výr. č. UX018278 (stanoviště PČR u č. p. 350), naměřena v obci rychlost 90 km/hod. po odečtení možné odchylky měřícího zařízení, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km/hod. a porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Za spáchání uvedeného přestupku byl žalobci uložen podle § 125c odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu správní trest pokuty ve výši 7 000 Kč, podle § 125c odst. 6 písm. b) téhož zákona správní trest zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 8 měsíců od právní moci rozhodnutí a podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) a § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) povinnost úhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce namítá, že byl zkrácen na svém právu na obhajobu, neboť nebyly provedeny všechny důkazy potřebné ke zjištění skutkového stavu věci. Popis místa spáchání přestupku se jeví jako nedostačující a vzniká tedy logická pochybnost o tom, kde měl být údajný přestupek spáchán. V této souvislosti žalobce rovněž namítá, že výstup z rychloměru jednoznačně neprokazuje, že k měření rychlosti došlo v obci. Žalobce považuje přesné zjištění místa za stěžejní i s ohledem na následné prokazování materiálního znaku spáchaného přestupkového jednání.
3. Dále žalobce namítá neprokázání materiálních znaků přestupku. V průběhu celého řízení nebylo prokázáno, že žalobce svým jednáním kohokoli ohrozil či narušil veřejný zájem. Žalobce se neztotožňuje se závěrem žalovaného, že materiální znaky přestupku odpovídají znakům formálním. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, vyplývá, že naplnění materiálního znaku nelze odůvodnit naplněním znaku formálního. Pro posouzení materiálního znaku přestupku by ovšem muselo ze strany správního orgánu dojít k přesnému zjištění místa spáchání přestupkového jednání. V místě, kde měl být přestupek spáchán, se jedná o rovný přehledný úsek komunikace, pročez vzniká pochybnost o ohrožení jakéhokoli veřejného zájmu či konkrétních osob. Žalobce se též domnívá, že provoz musel odpovídat možností jet vyšší rychlostí než je maximální povolená bez ohrožení jiných účastníků silničního provozu. Pro uznání vinným za přestupek musí správní orgán prokázat naplnění obou těchto znaků přestupkového jednání, formální i materiální, k čemuž nedošlo. Žalobce má za to, že ostatní účastníky silničního provozu neohrozil. Žalobce navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí a žádá přiznat náhradu nákladů řízení.
4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě předeslal, že žalobce byl po celou dobu řízení o přestupku pasivní, ústního jednání se nezúčastnil, přičemž jediným návrhem bylo doplnění dokazování o provedení místního šetření a to ve shodný den a obdobnou denní dobu

v jakou se měl přestupek odehrát. Se skutkovými zjištěními se vypořádaly správní orgány obou stupňů ve svých rozhodnutích. K místu spáchání přestupku žalovaný odkázal na protokol o měření rychlosti, v němž je přesné místo měření uvedeno. Rovněž z doprovodné fotografie je nesporné, že žalobce projíždí kolem staveb. K žalobní námitce neprokázání materiálních znaků přestupku žalovaný poukázal na to, že důležitým veřejným zájmem jsou všichni účastníci silničního provozu, zejména chodci, senioři a děti. Dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2017, č. j. 5 As 33/2017-36. Z opatrnosti žalovaný navrhl výslech členů zasahující hlídky Policie ČR. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout a požadoval přiznat náhradu nákladů řízení.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

5. Ze správního soud zjistil tyto pro posouzení věci relevantní skutečnosti: Správní orgán I. stupně obdržel dne 1. 4. 2019 od Policie ČR, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, dopravního inspektorátu Rakovník (dále jen „policie“) oznámení přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona o silničním provozu, z něhož se podává, že žalobce je jako řidič podezřelý ze spáchání uvedeného přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti, jehož se dopustil shora popsáním jednáním v obci Řevničov, Karlovarská ulice, u č. p. 255, na silnici č. I/6, ve směru na Prahu. Součástí oznámení dále tvoří úřední záznam ze dne 8. 3. 2019, z něhož se podává, že předmětné vozidlo bylo předepsaným způsobem zastaveno hlídkou policie, přičemž v jeho řidiči byl ztotožněn žalobce. Na další součásti, záznamu o přestupku – výstupu z rychloměru – je zachyceno motorové vozidlo M., shora uvedené registrační značky, mj. s uvedením dne, hodiny a místa měření v ulici Karlovarská 255, Řevničov. Další součást tvoří oznámení sepsané s žalobcem na místě a ověřovací list rychloměru.
6. Příkazem ze dne 23. 5. 2019 byl žalobce uznán vinným shora uvedeným přestupkem, za což mu byl uložen správní trest pokuty ve výši 7 000 Kč a správní trest zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 8 měsíců od právní moci příkazu. Proti příkazu podal žalobce, v té době již zastoupený advokátem, který jej zastupuje i v řízení před soudem, včasný odpor. Po podání odporu pokračoval správní orgán I. stupně v řízení předvoláním žalobce k ústnímu jednání dne 27. 6. 2019, z něhož se žalobce omluvil, přičemž současně uvedl, že možnosti zúčastnit se jednání nehodlá využít. Žalobce v této souvislosti navrhl doplnění dokazování výslechem zasahujících policistů, neboť má za to, že došlo k závažným pochybením při zjištění skutkového děje a nebyl naplněn materiální aspekt přestupku. Dále navrhl doplnění dokazování provedením posouzení provedeného měření výrobcem měřícího zařízení k vyloučení, že měření proběhlo v rozporu s návodem k jeho obsluze. Ústní jednání se konalo v nepřítomnosti žalobce i jeho zástupce, který se rovněž nedostavil.
7. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným shora uvedeným přestupkem. V odůvodnění správní orgán I. stupně uvedl, že vycházel zejména z podkladů policie, k výsledku zasahujících policistů důvod neshledal, přičemž se vypořádal s dalšími námitkami, které žalobce uplatnil. Zavinění bylo shledáno ve formě vědomé nedbalosti, materiální znak shledal správní orgán I. stupně naplněným. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání, které k výzvě doplnil o odvolací důvody. O podaném odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Nepřisvědčil odvolací námitce, že jednání žalobce nebylo společensky škodlivé, přičemž výslovně poukázal na to, že žalobce pomíjí, že zástavba v místě spáchání přestupku je patrná přímo z pořízené fotografie z místa měření rychlosti. Vyloučil možnost, že by se v případě zjištěného

překročení rychlosti mohlo jednat o porušení bagatelní.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

8. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a proti rozhodnutí, proti kterému je žaloba přípustná. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.
9. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ani žalovaný k výzvě soudu nesdělil, že by s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasil a souhlas obou účastníků se tak presumuje. Soud neshledal důvod provádět žalovaným z procesní opatrnosti navržené důkazy výsledkem zasahujících policistů, neboť má skutkový stav dostatečně prokázaný obsahem správního spisu.

Posouzení žalobních bodů

10. Před samotným posouzením žalobních bodů soud předesílá, že žalobce v žalobě částečně vznáší tytéž námitky, které již uplatňoval v odvolání a na které žalovaný v napadeném rozhodnutí reagoval, jak si soud ověřil, přičemž žalobce nenamítá, že by tomu tak nebylo. Správní orgán I. stupně rovněž podrobně reagoval na veškeré námitky a výhrady, které žalobce vznesl v řízení prvostupňovém. Rovněž argumentačně je žaloba poněkud chudá, neboť žalobce používá obecné a vágní formulace, aniž by před soud přicházel z konkrétními skutkovými a právními výhradami, které má proti postupu správních orgánů v této konkrétní věci. Některé líčení skutkových okolností dokonce nekoresponduje se skutečnostmi, které jsou obsahem správního spisu prokázány. To je případ žalobního tvrzení, že v úseku, kterým žalobce projížděl, se nenachází žádná zástavba, přičemž z fotografie vozidla řízeného žalobcem a později zastaveného policejní hlídkou je okolní zástavba jasně patrná. Dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že obsah a kvalita návrhu předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti, ale i obsah rozsudku soudu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54, či z recentní judikatury ze dne 18. 6. 2020, č. j. 1 Afs 47/2020-37).
11. Žalobce v žalobě uplatnil dva okruhy žalobních námitek. V prvním okruhu zpochybňuje jednoznačnost vymezení místa spáchání přestupku a vytýká správním orgánům, že za tímto účelem neprovedly místní šetření. V druhém okruhu namítá, že nebyla naplněna materiální stránka přestupku, resp. nebyla správními orgány prokázána. Pokud jde o místo spáchání přestupku, soudu není zcela zjevné, v čem žalobce spatřuje nejednoznačnost vymezení místa spáchání přestupku. Žalobce netvrdí nic konkrétního k tomu, v čem se mu jeho vymezení zdá neurčité, resp. kde se tedy v tu dobu nacházel, či z jakého místa pochází fotografie, na níž je zachyceno jím řízení vozidlo. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů plně korespondují s údaji, které byly zachyceny rychloměrem a posléze popsány v oznámení přestupku. Pokud jde o skutkovou okolnost vztahující se k měření rychlosti v obci, žalobce opět neuvádí, v čem tuto nejednoznačnost spatřuje, přičemž již výše soud předeslal, že z pořízené fotografie je zcela zjevné, že byla pořízena uprostřed zástavby. Žalobce k této otázce nepředestřel žádné jiné uvěřitelné tvrzení, které by bylo sto zpochybnit správnost a věrohodnost podkladů, z nichž správní orgány obou stupňů vycházely.

12. Pokud jde o návrh na provedení místního šetření, soud ze správního spisu zjistil, že jeho provedení žalobce navrhoval ve vyjádření před vydáním prvostupňového rozhodnutí. Správní orgán I. stupně se k tomuto procesnímu návrhu vyjádřil a uvedl, proč jej neprovede. Žalobce sice uvedl, co by mělo být při místním šetření zjišťováno, neuvedl však již, jaká skutečnost by tím měla být prokázána ve vztahu k naplnění skutkové podstaty přestupku. Ani v žalobě žalobce nepostoupil dále a neuvádí, k prokázání jakého skutkového tvrzení mělo místní šetření sloužit. K nerelevantnosti tvrzení žalobce o absenci zástavby se již soud výše vyjádřil. Žalobci v tomto směru nestačí pouze neurčitě zpochybňovat závěry správních orgánů za situace, kdy zde nejsou žádné pochybnosti o tom, kdy, kde a na jakém místě bylo vozidlu řízenému žalobcem naměřeno překročení nejvyšší povolené rychlosti, přičemž žalobce byl současně v předmětném vozidle hlídkou městské policie zastaven a ztotožněn. Žalobce by musel uvést zcela konkrétní, myslitelné a uvěřitelné tvrzení, které by bylo způsobitelné pochybnosti o místu měření či jiných okolnostech spáchání přestupku založit. Soud uzavírá, že o místu spáchání přestupku žádné pochybnosti nevznikly, toto místo bylo spolehlivě zjištěno, podloženo důkazy a v souladu s nimi uvedeno v popisu skutku, kterého se žalobce dopustil a které naplnilo znaky skutkové podstaty přestupku. Žalobní námitka není důvodná.
13. Důvodná není ani námitka absence materiálního znaku přestupku, kterého se žalobce dopustil. Předně soud poukazuje na to, že se touto otázkou správní orgány zabývaly a výslovně uvedly, v jakých konkrétních okolnostech spatřovaly její naplnění. Dále soud již předeslal, že obdobnou námitku žalobce vznesl již v odvolání a žalovaný na ni reagoval na páté straně napadeného rozhodnutí, přičemž ji neshledal důvodnou. Žalobce argumentačně tuto námitku nikam neposunul a zůstává opět jen na úrovni obecného tvrzení. Soud konstatuje, že přestupkem může být pouze takové protiprávní jednání, které je mj. společensky škodlivé. To ostatně vyplývá i z § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky. K otázce, že naplněním formální stránky již zpravidla bývá naplněna zároveň i stránka materiální, se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 8. 2012, č. j. 9 As 34/2012-28, v němž uvedl, že „[p]odle judikatury zdejšího soudu zpravidla není nutno, aby se správní orgány otázkou naplnění materiální stránky daného správního deliktu explicitně zabývaly i v odůvodnění svých rozhodnutí. V zásadě totiž platí, že v případech správních deliktů je jejich materiální stránka dána již samotným naplněním skutkové podstaty deliktu [...] Obecně je přitom nutno vycházet z premisy, že již stanovením formálních znaků určité skutkové podstaty zákon předpokládá, že při jejich naplnění v běžně se vyskytujících případech bude stupeň společenské nebezpečnosti zpravidla vyšší než nepatrný.“
14. Obdobně v rozsudku ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, publikovaném pod č. 2011/2010 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud konstatoval, že „[o]kolnostmi, jež snižují nebezpečnost jednání pro chráněný zájem společnosti pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků, mohou být zejména, avšak nikoliv výlučně, význam právem chráněného zájmu, který byl přestupkovým jednáním dotčen, způsob jeho provedení a jeho následky, okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán, osoba pachatele, míra jeho zavinění a jeho pohnutka. Okolnosti, jež vylučují porušení nebo ohrožení zájmu společnosti, musí být ovšem posuzovány vždy v každém konkrétním případě a nelze [...] vyslovovat žádné paušální závěry [...] Opačný přístup ze strany správních orgánů či soudů by vedl k nahrazování role zákonodárce jejich rozhodovací činností, což by odporovalo principu dělby moci v demokratickém právním státě (viz čl. 2 odst. 1 Ústavy).“
15. Pro úplnost soud dodává, že závěry Nejvyššího správního soudu neztratily nic na své

aktuálnosti tím, že se vztahují ještě k právní úpravě správního trestání za přestupky a správní delikty před nabytím účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky. Stávající pojetí materiálně formální definice přestupku totiž navazuje na předchozí rovněž materiálně formální pojetí přestupku dle dřívější právní úpravy. Soud tedy shrnuje, že při naplnění formální stránky přestupku bude obvykle naplněna i stránka materiální, nebudou-li v konkrétním případě přítomny okolnosti, které by byly způsobily výrazně snížit společenskou škodlivost typickou pro daný přestupek (z recentní judikatury srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2020, č. j. 5 As 313/2019-28, bod 29, či ze dne 20. 1. 2021, 2 As 212/2020-26, bod 32). V souvislosti s konkrétním přestupkem je třeba poukázat na to, že žalobce překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci o 40 km/h, jednoznačně se tak provinil proti zájmům chráněným zákonem, neboť jeho jízdu lze vyhodnotit s ohledem na hodnotu překročené rychlosti jako riskantní.

16. Rozhodně se nejednalo o nepatrné nebo těžko zaregistrovatelné překročení rychlosti, které by mohlo spočívat v překročení rychlosti například o 1 – 3 km/hod. V případě žalobce nelze seznat žádné okolnosti, které by vylučovaly naplnění materiálního znaku přestupku. To, že nedošlo k bezprostřednímu ohrožení jiných řidičů [ve smyslu § 2 písm. l) zákona o silničním provozu] neznamená okolnost vylučující naplnění materiální stránky přestupku. Ve shora již citovaném rozsudku ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že ani v případě, kdy řidič překročí nejvyšší dovolenou rychlost minimálně, nelze bez dalšího dospět k závěru, že nebyla naplněna materiální stránka přestupku. Překročení rychlosti v případě žalobce však zanedbatelné v žádném případě nebylo a nadto se správní orgány touto okolností zabývaly a jejich závěry jsou vzhledem ke shora uvedenému správné.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

17. Vzhledem k tomu, že žalobní body nejsou důvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlídnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
18. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl naopak plně úspěšný, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení, které by se vymykaly běžné úřední činnosti, nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 3. května 2021

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně